

Verzoekers zijn drie bedrijven die ten gevolge van de in 2012 ingevoerde crisisheffing extra belasting hebben moeten afdragen over salarissen boven de € 150.000. Verzoekers hebben daartegen zonder succes bezwaar gemaakt en vervolgens beroep, hoger beroep en uiteindelijk cassatieberoep ingesteld in het geval van P. Plaisier B.V. direct na ongegrondverklaring van het beroep middels sprongcassatie. In de nationale procedure betoogden verzoekers dat de crisisheffing in strijd is met hun recht op bescherming van hun eigendom (artikel 1 Protocol 1 EVRM) en bovendien discriminatoir van aard (artikel 14 EVRM). Op 29 januari 2016 verklaarde de Hoge Raad de cassatieverzoeken niet-ontvankelijk.

Verzoekers klagen bij het Hof dat zij in strijd met artikel 1 Protocol 1 EVRM zijn onderworpen aan een belasting die met terugwerkende kracht is opgelegd waarbij, ondanks de aanzienlijke hoogte van die belasting, geen rekening is gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekers. De extra heffing trof bovendien slechts een zeer klein aantal werkgevers en was disproportioneel gelet op de opbrengsten ervan.

Het Hof overweegt dat de verzoeken beoordeeld dienen te worden in het kader van de zinsnede 'om de betaling van belastingen te verzekeren' in artikel 1 Protocol 1 EVRM en dat verzoekers niet hebben bestreden dat de crisisheffing rechtmatig was in de zin dat deze een wettelijke basis had en dat daarmee een legitiem doel werd gediend. De verzoeken bestrijden slechts de proportionaliteit van de heffing. In dat kader overweegt het Hof dat de heffing onderdeel uitmaakte van een pakket aan maatregelen dat erop gericht was om te kunnen voldoen aan begrotingsverplichtingen van Nederland als lid van de EU. De maatregelen beoogden de daarbij betrokken lasten eerlijk te verdelen over de verschillende onderdelen van de nationale economie.

Weliswaar is de crisishffing met terugwerkende kracht opgelegd, maar dat levert op zichzelf geen strijd op met artikel 1 Protocol 1 EVRM. Wanneer sprake is van bijzondere en dwingende redenen, zoals in dit geval de verplichting van Nederland als lid van de EU te voldoen aan begrotingsregels in een tijd van een ernstige financiële en economische crisis, kan het algemeen belang zwaarder wegen dan het belang van een individu om zijn belastingverplichtingen vooraf te kennen.

Vervolgens overweegt het Hof dat alleen Feyenoord N.V. heeft betoogd dat de heffing een individuele en excessieve last op het bedrijf heeft gelegd. Dit betoog had het gerechtshof in de nationale procedure reeds beoordeeld in het licht van de individuele omstandigheden van verzoeker, zodat niet gesteld kan worden dat met die omstandigheden onvoldoende rekening is gehouden. Ook de omstandigheid dat slechts een zeer klein aantal werkgevers de lasten van de crisishffing moest dragen acht het Hof niet disproportioneel, nu weliswaar andere opties om de belastingopbrengst te verhogen mogelijk waren, zoals het invoeren van een extra belastingsschaal, maar de keuze voor de heffing gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, niet onredelijk kan worden geacht. Evenmin kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat de heffing disproportioneel was gelet op de naar hun mening zeer beperkte opbrengst daarvan.

In het licht van de appreciatiemarge die aan staten toekomt inzake het heffen van belastingen, oordeelt het Hof gelet op het voorgaande dat de regering een aanvaardbare balans heeft gevonden tussen het algemeen belang en het beschermen van de rechten van verzoekers. Het verzoek is in zoverre kennelijk ongegrond.

Ten aanzien van het beroep op artikel 14 EVRM overweegt het Hof dat dit in essentie overeenkomt met het betoog dat slechts een zeer kleine groep werkgevers door de crisishffing werd geraakt en dat dit betoog reeds afdoende is behandeld in het kader van artikel 1 Protocol 1 EVRM. Ook dit onderdeel van het verzoek is kennelijk ongegrond.

Het Hof verklaart de verzoeken als geheel niet-ontvankelijk.